

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De Iesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXXII. In quo tractatur quo modo Dominus voluerit illam cum spiritu ponere in quodam inferni loco, quem propter eius peccata promeruerat, & incipit referre quomodo constructum sit monasterium ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

postquam Dominus me illuminare dignatus est, alias, licet scirem, interrogabam, non tamen propterea honorem meum perdebam.

CAP. XXXII.

In quo tractatur quo modo Dominus voluerit illam cum spiritu ponere in quodam inferni loco, quem propter eius peccata promeruerat, & incipit referre quomodo constructum sit monasterium Sancti Iosephi in quo illa manet.

POSTEAQUAM Dominus ex sua in me misericordia prædictas gratias concessisset, quodâ die in oratione persistendo, in vnico momento me in inferno constitutam inueni, vt mihi videtur, sine eo quod scirem quomodo voluit Dominus vt viderem locum, quem mihi dæmones propter mea peccata præparauerant. Hoc quod dico factum fuit breui temporis spacio, attamen licet multis annis superuuerem nunquam id tradere obliuioni potero. Eius introitus vt mihi videtur est in modum vici oblongi & stricti, & in modum furni, admodum profundi & obscuri, fundus eius videbatur, vt aqua lutosa admodum turpis, odoris pestiferi, bestijs venenosis & pessimis plenus, in fine, erat quædam concavitas in muro in modum armarij, in quo strictè detineri videbar, sed tamen in comparatione illius quod ibi sentiebam delectabile videbatur. Quod hætenus dixi adhuc non videtur mihi

mihī bene declaratum, sed vt illud quod sequitur declarari possit, videtur nullum posse dari principium, vt exprimat̄ur quomodo sit, cum neque intelligi possit. Ignem in anima sentiebam, & nescio quomodo referre possim qualiter fuerit. Dolores erant corporales insupportabiles, & cum in hac vita sustinuerim, vt medici dicunt ex grauissimis, quæ inueniri possunt, vt fuerunt quando omnes mei nerui contraherentur, & illi quos dæmones causabant, omnes isti in comparatione illorum nihil sunt, quos in inferno sentij, considerando tales esse, vt sine fine sint, & nunquam cessare debeant.

Isti etiam nihil esse videntur in comparatione animæ agonizantis, sentitur ibi quædam angustia; & suffocatio vna cum desperatione, & sensibili cordis afflictione, ita quod exprimere non possim. In hoc totum consistit cum non inueniatur modus quo ignis interior describi debeat, nec non ipsa desperatio, quæ omnia tormenta & dolores excedit. Non videbam, qui me istis doloribus afficeret, sed sentiebam me comburi, & in partes diuidi, prout mihi videtur, & dico quod ignis ille & interior desperatio sit peior, ex quo manet in tali loco pestifero vbi nulla est spes alicuius consolationis. Non est ibidem lux sed tenebræ obscurissimæ, & non intelligo quomodo id esse possit; cum lux non sit, nihilominus omne quod est aptum ad augendam pœnam visui, omnino videtur. Noluit Dominus vt tunc totum viderem infernum. Postea

stea verò in quadam visione terribilia' vidi , & quomodo aliqua vitia castigantur. Quantum ad visum attinet mihi terribiora videbantur, sed non sentiendo pœnam, non tanto afficiebar timore, sed in ista visione prima voluit Dominus, vt verè sentirem illa tormenta, & afflictiones in spiritu: quasi in ipso passa fuisset corpore. Nescio quomodo istud fuerit, sed bene cognoui maximum fuisse Domini fauorem, qui voluit, vt meis oculis viderem locum ex quo per suam misericordiam me liberauit, quia nihil esse videtur cum talia audimus vel cogitamus: nã si dæmones me hic diuersis affligerent instrumentis, nihil sunt in comparatione istius pœnæ, cum admodum sit diuersa, & est differentia quanta est inter retractum & veritatem, & ardor ignis hic non est comparandus cum eo qui ibi est. Expauesco verè dum hæc scribo, licet sex sint anni elapsi, quod hæc visio mihi demonstrata fuit, ita quod mihi ex timore nunc quasi deficiat calor naturalis. Supra modum miror quod illam pœnam non timuerim neque æstimauerim prout est, cum in multis libris de pœnis inferni legerim. Sed quomodo putas, poteram ex aliquare consolari quando conducebar ad eiusmodi locum horrendum & miserabilem? Sis tu ô Domine in æternum benedictus, qui me magis amasti quàm ego memetipsam: liberando me toties ex carcere illo tenebroso, in quem me contra tuam voluntatem toties conieci. Mea etiam hinc augebatur pœna, considerando
tot

tot indies perire animas maximè Lutherano-
rum, qui olim per baptismum fuerant Ecclesiæ
membra. Vnde maximum in me sentio deside-
rium illos iuuandi vt conuertatur, quo ab eiuf-
modi pœnis liberari possent. Considero enim
nos ad commiserationem commoueri si ali-
quem nobis in hoc mundo charum in aliquo
dolore & afflictione constitutum videmus: &
nos ipsi tum maximè affligimur. Quid non fiet
si anima sempiternis videatur tradi supplicii?
nec non tot animas per dæmones ad infernum
deduci? Ex parte nostra facere debemus, vt nul-
la pereat, faxit Deus per suam in nos misericor-
diam, vt ita fiat, itaque per Dei amorem fugia-
mus omnes occasiones, nam Deus semper ad
adiuuandum est promptissimus, faciatque me-
cum misericorditer ne amplius cadam, Amen.

Postquam verò Dominus talem mihi locum
demonstrasset, & nonnulla alia, nec non gloriã
quæ iustis, & pœnam peccatoribus præpara-
tam, tenet, omnem quæsiui modum faciendi pœ-
nitentiam, occasiones fugiendo & à mundo me
separando. Spiritus enim quietari non poterat,
licet illa inquietudo mihi molesta non esset, sed
erat gustus à Deo proueniens, habens digerendi
cibos crassissimos calorem. Proposui secundum
Dei vocationem qua me ad religionem vocaue-
rat, seruare regulam maiori cum perfectione
qua possibile esset. In meo monasterio erant
multæ religiosæ Deo addictæ illi sincere infer-
tientes, attamen occurrente necessitate quan-
doque

S

doque

doque exire cogebantur, vbi cum honestate & religionis decore manere poterant, quia illud non erat fundatum secundum rigorem primæ institutionis, sed viuebant secundum Bullam qua aliquantulum erat mitigata, & cum monasterium esset amplum, & pulchrum nonnullas habebant recreationes, & commoditas illa ex eundi licet rarius exire, fuit in me causa magna distractionis: nam quæ plurimæ personæ delectabantur mecum conuersari, & cum satis importune essent desiderando meam presentiam, Prælati siue mei superiores mihi demandabant, vt illas accederem: & si ita perseuerassem, parum in monasterio permansissem: & dæmonium ex parte adiuuabat, in eum finem ne domi manerem, nam domi manendo, & cum aliquibus religiosis & pijs monialibus conuersando ab illis instruebar, & satis proficiebam. Accidit quadam vice vt mecum quædam persona loquendo mihi diceret. Quod si serio nos vellemus resolueri de ingrediendo aliquam religionem, nos facile posse monasterium construere in modum monialium discalciatarum, ego verò vt quæ multo tempore fueram in tali deliberatione de hoc negotio tractare incæpi, cum Domina illa vidua de qua ante dixi: quæ idem nobiscum habebat desiderium, & statim cogitauit qua ratione eum in finem prouentus aliquos consignare posset: & vnanimiter conclusimus, vt hoc negotium magno cum seruore Deo committeremus. Quodam die post communionem strictè mihi
sua

sua præcepit diuina Maiestas, vt ego omni quo possem modo illud construi curarem, multa mihi promittendo, quodque adiuuaret vt construeretur, & voluit vocari Sancti Iosephi, qui vnus portæ esset habiturus curam, alterius gloriosa virgo Maria Domina nostra, & quod sua Maiestas in eodem bene inferuaretur & Christus nobiscum mansurus, quodque ex eo stella quædam esset oritura, ex qua ingens prodiret splendor, nam, inquit, quid mundus esset si nulli essent religiosi? Insuper mihi præcepit, vt hæc meo confessario referrem, & nihil contra hoc præceptum moliretur, aut impediret. Visio illa & loquendi modus, quo mihi Dominus loquebatur, tantum in me habuit effectum, vt minimè dubitare potuerim quin verè ipsemet Dominus esset, qui loquebatur. Hæc audiens magnam in me sentij pœnam, vna enim ex parte mihi repræsentabantur molestiæ, quæ inde essent subsequituræ, deinde quia in eo monasterio satis contenta eram, nam licet prima vice de construendo monasterio tractassemus, nihil tamen conclusum erat & determinatum, vt ædificari deberet. Hic certum mihi proponi videbatur premium, nihilominus animaduertendo rem magnæ esse inquietudinis, in dubio versabar, quid facere deberem. Verum sæpius Dominus mihi de eo loquebatur, proponendo rationes ex quibus facile comprehendere poteram eius plane esse voluntatem vt construeretur, nec aliter facere audebam, quin meo Confessario ea-

dem referrem, tradendo ipsi in scriptis quæ cō-
tigerant. Non audebat absolutè contradicere,
sed quia (more humano loquendo) videretur
extra propositum, (cum in nostra societate nul-
la esset possibilitas tale quid perficiendi,) dixit
quatenus hoc negotium Patri Prouinciali insi-
nuarem. Ego verò visionem illam Patri Pro-
uinciali meo non retuli, verum Domina illa vi-
dua de construendo tali monasterio cum illo
tractauit. Prouincialis autem, vt qui in omnib⁹
bonis operibus suam operam ac fauorem liben-
ter præstabat, concessit vt construeretur: quod-
que illud sub sua protectione acceptare vellet.
Antequam verò aliquid inciperemus, scripsi-
mus Patri Petro de Alcantara, eum certio-
rem faciendo de omnibus, quæ acciderant, qui con-
siliū dedit ne aliquo modo intermitteremus, dā-
do nobis in omnibus suum iudicium. Vix ali-
quid inceperamus & ecce magnæ vndique per-
secutiones sunt exortæ, nos irridendo, & dicen-
do quod res esset extra propositum. Magnam
inde sustinui persecutionem & afflictionem
vna cum Domina illa vidua. Nesciui quid vltē-
rius factū opus esset, ex vna enim parte mihi vi-
debatur quod iustam haberent rationem, vnde
remanendo afflictā me Deo commendabam, &
sua Maiestas diuina me confortando consolaba-
tur, & dicebat, vt diligenter considerarem quā-
ta passi sint sancti, qui religionum fuerunt fun-
datores, quodque maiores quam ipsi persecu-
tiones pati deberem, & quod eas curare non de-
berem

berem, & quædã mihi dixit, vt eadem prædictæ viduæ referrem. Consolata omnino remansimus cum animo constanti omnibus resistendi, qui monasterij fundationem impedire conarentur, cum vix aliquis ibidem esset, qui nobis non resisteret, & tot erant rumores & contradictiones vt Prouincialis coact^o sit mutare sententiam nolendo amplius monasterium acceptare. Nos itaque ex tali resistentia magnum concepimus dolorem, ideoque quàm maximè cum etiam ipsum Prouincialem nobis haberemus contrarium, quo nolente ego apud omnes eram extra culpam. Verum Confessarius viduam meam sociam absoluere volebat nisi à proposito desisteret, cum exinde omnibus, vt ipse dicebat, scandalum præberet. Illa verò quendam doctum virum Ordinis Sancti Dominici adiit atque ea quæ acciderant retulit, & hoc antequam Prouincialis monasteriũ recusasset, nemo enim apud nos sententiam ferre volebat, affirmando ex nobis duabus omnia prouenire. Hæc vidua cum eodem Patre per efficaces rationes egit de prouentibus consignandis, cum desiderio vt illam adiuuaret, cum omnium propè esset doctissimus, eidem retuli quæ facto opus essent assignando certas rationes naturales, quæ me ad hoc mouebant, nihil tamen de reuelationibus eidem dicendo. Hic verò vt maturè respondere posset, octo dierum dilationem petijt, scire prius cupiens num de construendo monasterio resolute essemus. Respondi quod sic. Sed licet dixerim

quod sic & mihi videatur quod ita fecissem: nihilominus aliquo modo mihi videbatur futurum, ut non deberet construi. Verum vidua illa multo me constantior erat, resoluendo ut omnino fieret.

Prædictus verò Pater, qui respōdendi curam in se ipso sumpserat, voluit, ut ab incepto negotio desisteremus, idque propter rumorem populi, qui ad eius aures peruenerat: & quia sibi extra propositū videretur nos eiusmodi monasterium velle construere, sicuti etiam omnes alij iudicabant, utque omnino impediretur misit ad nobilem cuius ante mentionem fecimus, ipsi indicando ne nos adiuuaret, quodq; bene penderet negotium quod facere intendebamus. Verum ipse constanter affirmabat pro maiori Dei gloria & honore omnino esse construendum, & voluit, ut ita cōcluderemus, & modum præscripsit quomodo fabricari deberet, licet tunc modica fuerit facultas. Et ideo in Deo esse confidendum, contradicentibus verò & illis qui resistere niterentur ipsemet respondere voluit, & sic semper nobis suum præstitit fauorem & auxilium. Remansimus itaque omnino consolatæ videndo nonnullos, qui contradicere solebant mitiores factos, eosdemque nos in extruendo monasterio adiuuare.

CAP. XXXIII.

Prosequitur materiam prædictam, de fundatione scilicet monasterij Sancti Iosephi.

ITA QVI